

“ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΟΥΡΑΝΙΑ”.

“Α ! σὰν ὁ πρῶτος ἤχος ἀνατεῖλει,
Μὲ τὴν πρώτη, ἀνεκύμαντη πνοή,
Ποῦ ὡς σὲ φιλιῖ ἱερό, μοῦ ἀνεῖ τὰ χεῖλη,
Σὰ φύλλο ποῦ σαλεύει, μὰ δὲ θροεῖ,

Εἰκόνα ἀτάραχη θεϊκή, ποῦ μέσα
Στὰ φρένα μου, ἀναφαίνεις ξαφνικά,
“Ὀλή γυμνή, στή γαληνήν ἀνέσα,
Μὲ σαλέμματα, ἀργὰ καὶ μυστικά !

Τοῦ πόθου ὡς λνέται ὀλόγυρά μου ἢ ζώνη,
Τοῦ λυτρωμοῦ μου ἢ μυστικὴ ποδιά,
Βρίσκει τὸ μάγο πνεῦμα, ὅποῦ μὲ ζώνει
Τὴν ἡδονή, σὰν πέλαο τὴ στεριά,

Καὶ πιά, τὴ ζωὴ τριγύρα μου δὲν ψάχνω,
Μὰ ὀλάκερος, σὰ ρίζα σὲ πηγῆ,
Δροσολογᾶω σ’ ὠκεανὸ τὸ σπλάχνο,
Κρυφὴ γιομάτο γλύκα καὶ σιγῆ !

Καὶ νά, σὺν ὁ περισσότερο, ποῦ γρούζει
Στὸν ἥλιο, μὲ τὸ στήθος φουσκοτό,
Ἐὐτυχία, ἢ ἀθάνατη ὡς μὲ λούζει
Χαρά, ἢ χαρὰ ποῦ μήτε τῆ ζητῶ,

Καθὼς χυμᾶνε μέσα μου τὰ μύρα
Κι' ἀναρροεῖ βαθιά μου ὁ γλυκασμός,
Ἐπὶ τὰ πλάσματα ποῦ νιώθω γύρα,
Μοῦ γιομίζει, ὄλος ἄξαφρα, ὁ λαιμός !

Τέλος, ξεσπάει, στήν πλάση, ἢ πιθυμιά μου !
Νὰ μὲ ἰσκιᾶσει ἕνας κόσμος, δὲ βολεῖ !
Ἡλιος, φωτᾶει δεξιά, ἥλιος, ξερβά μου,
Ἐπὶ παντοῦ, μὲ ζώνει ἀνατολή !

Τῆς θεότητας, ὡς διάπλατη τῆ θύρα,
Τοῦ νοῦ μου ἀνοίγει, Ὀλύμπιος ὁ σεισμός,
Ξάφνου τὸ στήθος μου, ὦ γαλήνια λύρα,
Καὶ τὸ τραγούδι μου, ἄγριος ποταμός !